

Sygn. akt II K 239/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Olejarczyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Grabowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej: Ewa Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 01.10.2015r. sprawy:

P. K.

s. J. i B. z domu Z.

ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w dniu 03 grudnia 2014r. w miejscowości F. gmina Ł. woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując pojazdem marki R. (...) nr rej. (...) nie dostosował prędkości jazdy do panujących trudnych lecz przewidywalnych warunków drogowych i atmosferycznych, co skutkowało utratą kontroli nad pojazdem, jego wyniesieniem na lewy pas ruchu i pobocze, a następnie spadkiem ze skarpy tego pobocza i co najmniej dwukrotnym obrotem wokół osi wzdłużnej pojazdu (dachowaniem), w wyniku czego pasażer auta S. K. doznał obrażeń ciała w postaci złamania przynasad dalszych obu kości podudzia prawego, złamania trzonu L2, pogłębienia lordozy lędźwiowej z poziomym ustawieniem kości krzyżowej, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres powyżej siedmiu dni, pasażer auta T. C. doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, w tym złamania kości sklepienia czaszki w okolicy skroniowej prawej, wstrząśnienia mózgu, urazu ucha prawego z osłabieniem słuchu i krwawieniem z prawego przewodu słuchowego, złamania pięciu żeber po stronie prawej, stłuczenia prawego biodra, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres powyżej siedmiu dni, pasażerka M. T. doznała obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego złamania trzonu obojczyka lewego z przemieszczeniem odłamów, które naruszyły prawidłowe funkcjonowanie organów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni, pasażer auta P. D. doznał obrażeń ciała w postaci ogólnych potłuczeń, krwawienia głowy okolicy ciemieniowej lewej, otarcia naskórka i stłuczenia okolicy barku lewego, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni, pasażer auta R. F. doznał obrażeń ciała w postaci powierzchniowego urazu klatki piersiowej, bóleści palpacyjnej okolicy 9-10 żebra po stronie prawej linii pachowej przedniej, stłuczenia klatki piersiowej, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres dłuższy niż siedem dni, pasażer G. S. doznał obrażeń ciała w postaci drobnych stłuczeń, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres nie dłuższy niż dni siedem, pasażerka auta E. P. doznała obrażeń ciała w postaci drobnych stłuczeń, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jej organów ciała na okres nie dłuższy niż dni siedem

tj. o czyn z art.177§1 kk oraz wykroczenie z art.86§1 kw

I. oskarżonego P. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to w oparciu o przepisy Kodeksu Karnego w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks

karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r., poz. 396) przy zastosowaniu art.4§1 kk i art.10§1 kw skazuje go za czyn z art.177§1 kk na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, zaś z art.86§1 kw skazuje go na karę grzywny w wysokości 1000 (jeden tysiąc) złotych,

II. na podstawie art.69§1 i 2 kk, art.70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza wobec oskarżonego na okres próby 3(trzech) lat,

III. na podstawie art.46§1 kk orzeka wobec oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. T. kwotę 3000 (trzy tysiące) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

IV. na podstawie art.627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. T. kwotę 1650 (jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków zastępstwa procesowego,

V. na podstawie art.627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych.

II K 239/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. K. zatrudniony był w firmie (...) trudniącej się przewozem osób za granicę. W dniu 03 grudnia 2014r. prowadził pojazd marki R. (...) nr rej. (...). Tego dnia warunki pogodowe były niesprzyjające, choć przewidywalne o tej porze roku, występowały miejscowe oblodzenia drogi.

W miejscowości F. gmina Ł. P. K. nie dostosował prędkości jazdy do panujących trudnych lecz przewidywalnych warunków drogowych i atmosferycznych, co skutkowało utratą kontroli nad pojazdem, jego wyniesieniem na lewy pas ruchu i pobocze, a następnie spadkiem ze skarpy tego pobocza i co najmniej dwukrotnym obrotem wokół osi wzdłużnej pojazdu (dachowaniem), w wyniku czego pasażer auta S. K. doznał obrażeń ciała w postaci złamania przynasad dalszych obu kości podudzia prawego, złamania trzonu L2, pogłębienia lordozy lędźwiowej z poziomym ustawieniem kości krzyżowej, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres powyżej siedmiu dni, pasażer auta T. C. doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, w tym złamania kości sklepienia czaszki w okolicy skroniowej prawej, wstrząśnienia mózgu, urazu ucha prawego z osłabieniem słuchu i krwawieniem z prawego przewodu słuchowego, złamania pięciu żeber po stronie prawej, stłuczenia prawego biodra, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres powyżej siedmiu dni, pasażerka M. T. doznała obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego złamania trzonu obojczyka lewego z przemieszczeniem odłamów, które naruszyły prawidłowe funkcjonowanie organów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni, pasażer auta P. D. doznał obrażeń ciała w postaci ogólnych potłuczeń, krwawienia głowy okolicy ciemieniowej lewej, otarcia naskórka i stłuczenia okolicy barku lewego, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni, pasażer auta R. F. doznał obrażeń ciała w postaci powierzchniowego urazu klatki piersiowej, bóleści palpacyjnej okolicy 9-10 żebra po stronie prawej linii pachowej przedniej, stłuczenia klatki piersiowej, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres dłuższy niż siedem dni, pasażer G. S. doznał obrażeń ciała w postaci drobnych stłuczeń, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres nie dłuższy niż dni siedem, pasażerka auta E. P. doznała obrażeń ciała w postaci drobnych stłuczeń, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jej organów ciała na okres nie dłuższy niż dni siedem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody : wyjaśnienia oskarżonego k. 242-243, 313, zeznania świadków K. R. k. 17- 18, S. K. k. 75-76, T. C., R. F. k. 101, G. S. k. 231- 232, E. P. k. 229- 230, M. T. k. 139-140, M. D. k. 224-225, protokół oględzin pojazdów. 20-21, protokół oględzin miejsca zdarzenia k. 15-16, dokumentacje

medyczne pokrzywdzonych k. 77-85, 97-99, 133, 131, opinie biegłych z zakresu medycyny k. 109, 112, 115, 165, 161, 163, 234, 237, opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych 189-210.

Oskarżony **P. K.** przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że faktycznie spowodował wypadek drogowy, przed miejscowością F. puścił nogę z gazu i poczuł, że traci panowanie nad pojazdem. (...) wpadło w poślizg i straciło przyczepność. Próbował wyprowadzić auto z poślizgu, jednakże bezskutecznie. Pojazd dachował i zatrzymał się w dole skarpy. Według oskarżonego odcinek drogi, którym się poruszał był oblodzony. Przed Sądem oskarżony dodał, że żałuje popełnionego czynu, wyraził żal i ubolewanie z powodu jego popełnienia. Oskarżony złożył wniosek o skazanie go bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie za czyn z art. 177 §1 kk kary - 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby 3 lat, karę grzywny 1000 złotych za wykroczenie z art. z art.86§1 kw.

Zgodnie z żądaniem oskarżycielki posiłkowej M. T., wyraził zgodę na zapłatę kwoty 3000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zasądzenie kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa i zwrot na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. T. kwoty 1650 tytułem wydatków zastępstwa procesowego wniosek k. 313-313v.

Sąd zważył, co następuje:

Przyznanie się do dokonania zarzucanego aktem oskarżenia czynu przez oskarżonego P. K. znajduje potwierdzenie w pozostałych dowodach, zgromadzonych na potrzeby toczącego się postępowania. W szczególności koresponduje z opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, jak również z zeznaniami osób pokrzywdzonych, protokołami oględzin miejsca zdarzenia i z dokumentacją medyczną pokrzywdzonych.

Biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych R. B. wypowiedział się, że określenie bezpośredniej przyczyny zdarzenia nie stanowi żadnej trudności, gdyż wynika ona jednoznacznie ze śladów pozostawionych przez samochód oraz ukształtowania drogi.

Według biegłego bezpośrednią przyczyną zdarzenia była nadmierna prędkość samochodu podczas wejścia w zakręt, niedostosowana do panujących warunków drogowych w rozumieniu zarówno ukształtowania terenu, stanu drogi jak i warunków atmosferycznych. Wypadek zaistniał na skutek nadmiernej prędkości samochodu R., podczas wjazdu w zakręt w prawo, z jednoczesnym spadkiem terenu, co na skutek działania siły odśrodkowej, doprowadziło do zwiększenia promienia skrętu toru ruchu samochodu i wyniesienia go na lewy pas ruchu i pobocze, a następnie spadku ze skarpy tego pobocza i co najmniej dwukrotny obrót wokół osi wzdłużnej pojazdu (dachowanie). Bezpośrednią przyczyną, była prędkość samochodu, niedostosowana do panujących warunków drogowych (kształt i stan drogi) w połączeniu z warunkami atmosferycznymi.

Oceniając zachowanie kierującego, biegły analizował, czy i które z wymienionych warunków, mogły być dla kierującego nieznanne i stanowić zaskoczenie. Biegły oszacował, że oskarżony poruszał się z prędkością około 66km/h, jednakże zaznaczył, że żadna z metod nie daje bezwzględnej pewności co do dokładności oszacowania i z tego względu, wskazanie przekroczenia dozwolonej prędkości o 6 km/h, nie może stanowić o tym, że kierujący faktycznie dozwoloną prędkość przekraczał.

Warunki atmosferyczne w dniu zdarzenia były złe, jednak odpowiednie dla pory roku i dnia. Wystąpienie miejscowych oblodzeń, było w tej sytuacji zjawiskiem, którego należało się spodziewać. Nawet jeżeli, jak twierdzi kierujący, służby drogowe posypały piachem miejsce zdarzenia, już po fakcie, także taka okoliczność nie jest wyjątkowa. Nie jest możliwe, aby nawet sprawnie działające służby drogowe, były w stanie zabezpieczyć przez posypanie piachem, wszystkie miejsca, w których pojawiło się lokalne oblodzenie, bezpośrednio po wystąpieniu zjawiska. Oszacowana prędkość samochodu, około 66km/h, musiała doprowadzić do utraty panowania nad pojazdem, także w warunkach braku miejscowych oblodzeń, przy współczynniku przyczepności właściwym dla marznącego deszczu. Wystąpienie miejscowego oblodzenia, w postaci lodu, mogło doprowadzić do zdarzenia już przy prędkości 60 km/h, stąd, jak zaznaczył biegły, nie można stwierdzić jednoznacznie przekroczenia dozwolonej prędkości. Samo lokalne oblodzenie, nie jest tak groźne w warunkach ruchu prostoliniowego, albowiem na odcinku prostym, lokalne oblodzenie może w

ogóle nie być zauważalne dla kierującego. W warunkach zakrętu, a tym bardziej przy jednoczesnym spadku terenu, staje się jednak bardzo niebezpieczne.

Biegły zaznaczył, że kształt drogi w miejscu zdarzenia, również należał do niebezpiecznych. Wynikało to z niewielkiego promienia zakrętu oraz spadku drogi. Pomijając fakt, że kierujący wielokrotnie pokonywał tą trasę i znał jej kształt, miejsce było prawidłowo oznakowane. Poprzedzał je znak ostrzegający o niebezpiecznym zakręcie w prawo oraz o nierównościach drogi. W połączeniu z panującymi warunkami atmosferycznymi, szczególnie możliwością wystąpienia niewidocznych miejsc lokalnego oblodzenia, była to wystarczająca przesłanka do zachowania szczególnej ostrożności, poprzez wcześniejsze zmniejszenie prędkości, nawet do prędkości rzędu 30-40km/h. Biorąc pod uwagę, że takie ograniczenie dotyczyło zaledwie kilkudziesięciometrowego odcinka zakrętu, nie można go uznać za zbyt drastyczne.

Według biegłego kierujący nie zwracał szczególnej uwagi, na oznakowanie jeżeli nie zauważył, stosunkowo dokładnie zwymiarowanego oznakowania poziomego w miejscu zdarzenia (linie podwójne i jednostronnie przerywane).

W tym zakresie biegły zwrócił uwagę na zeznania jednej z pasażerek M. T., która podała, że zbliżając się do tego miejsca, oskarżony zbyt wiele uwagi poświęcił obsłudze telefonu komórkowego (pisał smsy), co stanowiło naruszenie przepisu art. 45.1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, który stanowi, że „Kierującemu pojazdem zabrania się: korzystania podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku”.

Przyjmując użytkowanie telefonu przez kierującego samochodem, w sposób jaki podaje pasażerka samochodu, biegły uznał, że powyższe nie miało bezpośredniego związku z zaistnieniem zdarzenia, gdyż bezpośrednią przyczyną była prędkość pojazdu. Naruszenie to, nie miało jednak bezpośredniego wpływu na zaistnienie zdarzenia. Według biegłego oznacza to, że

bez względu na użytkowanie telefonu, samochód i tak wypadłby z drogi.

Nie ulega wątpliwości jednak, że kierujący, nie korzystający z telefonu podczas prowadzenia pojazdu, ma możliwość znacznie lepszego skupienia na prowadzeniu pojazdu i lepszej oceny sytuacji drogowej, a tym samym przyjęcia właściwego sposobu jazdy, w tym doboru prędkości jazdy.

Dalej biegły wskazał, że brak śladów samochodu na wcześniejszych odcinkach ruchu (przed wjazdem na pobocze), nie pozwala na jednoznaczne określenie prędkości początkowej samochodu. Za najbardziej prawdopodobną prędkość uznać należy prędkość 66km/h, jednak mogła być ona bliska deklarowanej, tzn. ok. 60km/h, nie przekraczała jednak prędkości 75km/h; W momencie zjazdu na pobocze i zapoczątkowania dachowania, prędkość samochodu była rzędu 60km/h. Zachowanie oskarżonego bezpośrednio przed zdarzeniem, nie było prawidłowe, ponieważ nie dostosował on prędkości jazdy, do panujących, trudnych, lecz przewidywalnych warunków, niestanowiących zaskoczenia, co skutkowało utratą kontroli nad pojazdem. Biegły podał, że kierujący pojazdem naruszył art. 19 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, dotyczący prędkości jazdy, który stanowi, że „Kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu”.

Kierujący pojazdem mógł uniknąć wypadku, wyłącznie stosując się do przytoczonego wyżej przepisu, art. 19.1. ustawy prawo o ruchu drogowym. Stan techniczny pojazdu nie mógł mieć jakiegokolwiek wpływu na zaistnienie zdarzenia - samochód należy uznać za fabrycznie nowy (2013r produkcji). Zachowanie pojazdu w oszacowanym przebiegu zdarzenia odpowiada całkowicie, dla zachowania sprawnego pojazdu, jadącego z nadmierną prędkością.

Ukształtowanie terenu było szczególnie niekorzystne, gdyż oprócz stosunkowo ostrego zakrętu, występował jednocześnie gwałtowny spadek. Pochylenie wzdłużne drogi (spadek, czy wzniesienie), zawsze wpływa na obniżenie wartości skutecznej siły przyczepności samochodu.

Wjechanie samochodu na nagły spadek terenu, jak w tym przypadku, powoduje dodatkowo, chwilowe, dalsze obniżenie wartości siły przyczepności, z uwagi na działanie siły bezwładności, powodującej chwilowe odciążenie samochodu.

Sąd podzielił w całej rozciągłości opinię biegłego. Opinia ta jest pełna, jasna i rzetelna. Zawiera własne założenia i wnioski. Biegły w oparciu o posiadaną wiedzę specjalistyczną, dowody materialne i osobowe, dokonał obszernej i szczegółowej analizy zaistniałego zdarzenia.

Wnioski wywiedzione z opinii są logiczne, rzeczowe i przekonujące. Opinia sporządzona została przez osobę bezstronną, o odpowiednim przygotowaniu zawodowym i fachowym. Oskarżony, jak również pozostałe strony postępowania nie podnosiły zastrzeżeń, co do jej treści.

W zakresie stwierdzonych u pokrzywdzonych obrażeń Sąd podzielił opinie biegłego C. S., albowiem zostały one sporządzone po przeanalizowaniu akt sprawy i posiadanej dokumentacji lekarskiej. Biegły w sposób logiczny, zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego wskazał na obrażenia doznane przez pokrzywdzonych oraz mechanizm ich powstania.

Przyznanie się do winy oskarżonego, koresponduje także z zeznaniami powołanych w sprawie świadków, w szczególności osób pokrzywdzonych S. K. k. 75-76, T. C. k. 95096, R. F. k. 101, G. S. k. 231- 232, E. P. k. 229- 230, M. T. k. 139-140, M. D. k. 224-225. Wskazani świadkowie opisali w sposób jasny i logiczny okoliczności mające związek z zaistniałym zdarzeniem.

W tym stanie rzeczy należy uznać, że wina oskarżonego i okoliczności popełnienia zarzucanych mu czynów nie budzą, w ocenie Sądu żadnych wątpliwości. P. K. swoim zachowaniem wypełnił normę art.177§1 kk. i art. 86§1 kw. W dniu 03 grudnia 2014r. w miejscowości F. gmina Ł. woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując pojazdem marki R. (...) nr rej. (...) nie dostosował prędkości jazdy do panujących trudnych lecz przewidywalnych warunków drogowych i atmosferycznych, co skutkowało utratą kontroli nad pojazdem, jego wyniesieniem na lewy pas ruchu i pobocze, a następnie spadkiem ze skarpy tego pobocza i co najmniej dwukrotnym obrotem wokół osi wzdłużnej pojazdu (dachowaniem), w wyniku czego pasażer auta S. K. doznał obrażeń ciała w postaci złamania przynasad dalszych obu kości podudzia prawego, złamania trzonu L2, pogłębienia lordozy lędźwiowej z poziomym ustawieniem kości krzyżowej, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres powyżej siedmiu dni, pasażer auta T. C. doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, w tym złamania kości sklepienia czaszki w okolicy skroniowej prawej, wstrząśnienia mózgu, urazu ucha prawego z osłabieniem słuchu i krwawieniem z prawego przewodu słuchowego, złamania pięciu żeber po stronie prawej, stłuczenia prawego biodra, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres powyżej siedmiu dni, pasażerka M. T. doznała obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego złamania trzonu obojczyka lewego z przemieszczeniem odłamów, które naruszyły prawidłowe funkcjonowanie organów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni, pasażer auta P. D. doznał obrażeń ciała w postaci ogólnych potłuczeń, krwawienia głowy okolicy ciemieniowej lewej, otarcia naskórka i stłuczenia okolicy barku lewego, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni, pasażer auta R. F. doznał obrażeń ciała w postaci powierzchniowego urazu klatki piersiowej, bóleści palpacyjnej okolicy 9-10 żebra po stronie prawej linii pachowej przedniej, stłuczenia klatki piersiowej, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres dłuższy niż siedem dni, pasażer G. S. doznał obrażeń ciała w postaci drobnych stłuczeń, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jego organów ciała na okres nie dłuższy niż dni siedem, pasażerka auta E. P. doznała obrażeń ciała w postaci drobnych stłuczeń, które to naruszyły prawidłowe funkcjonowanie jej organów ciała na okres nie dłuższy niż dni siedem.

Oskarżony jako kierowca obowiązany był do prowadzenia pojazdu z należytą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów mechanicznych są niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wiąże się z tym obowiązek baczny i ciągły

obserwowania jezdni, zmniejszenie szybkości włącznie z całkowitym zaprzestaniem kontynuacji jazdy w razie utraty możliwości jazdy. Oskarżony w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia z dnia 27 marca 2014 r. (**I KZP 1/14**) wypowiedział się, że przestępstwo określone w art. 177 § 1 lub § 2 k.k., popełnione na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, w następstwie którego inna osoba - niebędąca pokrzywdzonym tym przestępstwem - odniosła obrażenia powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż siedem dni albo poniosła szkodę w mieniu, zgodnie z art. 10 § 1 k.w., stanowi jednocześnie wykroczenie określone w art. 86 § 1 k.w. (OSNKW 2014/7/54, KZS 2014/5/26, Prok.i Pr.-wkł. 2014/6/8, LEX nr 1441242, OSP 2014/7-8/79, Biul.PK 2014/3/6, Biul.SN 2014/7/15).

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wskazał, że kiedy wśród osób "pokrzywdzonych" w wyniku wypadku drogowego co najmniej jedna doznała tzw. lekkich obrażeń ciała lub poniosła szkodę w mieniu, wówczas zachodzi idealny zbieg przestępstwa z art. 177 § 1 lub § 2 k.k. z wykroczeniem z art. 86 § 1 k.w., ponieważ takie następstwa nie mieszczą się w znamionach art. 177 k.k. Innymi słowy, przestępstwo określone w art. 177 § 1 lub § 2 k.k., popełnione na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, w następstwie którego inna osoba - niebędąca pokrzywdzonym tym przestępstwem - odniosła obrażenia powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż siedem dni albo poniosła szkodę w mieniu, zgodnie z art. 10 § 1 k.w., stanowi jednocześnie wykroczenie określone w art. 86 § 1 k.w.

Podzielając pogląd SN i uznając tym samym, że w niniejszej sprawie wystąpił zbieg idealny przestępstwa z wykroczeniem, Sąd skazał oskarżonego przy zastosowaniu art. 10 § 1 kw na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 177 §1 kk oraz karę grzywny za wykroczenie określone w art. 86§1 kk.

Sąd uwzględnił tym samym wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie uzgodnionej kary bez przeprowadzenia rozprawy. Sam oskarżony zaakceptował rodzaj i wymiar orzeczonej kary.

Z uwagi na datę czynu- 3 grudnia 2014 r. Sąd uwzględnił zmianę przepisów prawnych, stosując art. 4§1 kk, który to przepis rozstrzyga kolizję w czasie stosowania przepisów ustawy nowej i obowiązującej poprzednio. Sąd zastosował ustawę względniejszą dla oskarżonego zgodnie z regułą intemporalną- art. 4§1 kk, która stanowi, że „jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy”.

Sąd zastosował ustawę w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r., poz. 396), albowiem instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, była wówczas względniejsza dla oskarżonego, między innymi z uwagi na możliwość zawieszenia wykonania kary w wymiarze nie przekraczającym dwóch lat.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę okoliczności obciążające, jak również łagodzące.

Jako okoliczności obciążające Sąd potraktował znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzucanego czynu, przede wszystkim rozmiar szkody wyrządzonej osobom pokrzywdzonym i skutki dla ich zdrowia.

Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał przyznanie się oskarżonego do winy, wyrażenie żalu i skruchy z powodu popełnionego czynu oraz wola dobrowolnego poddania się karze. Okolicznością łagodzącą jest również dotychczasowa niekaralność oskarżonego (karta karna k. 246).

Sąd uznał, że orzeczona kara w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzona kara grzywny jest adekwatna do wagi popełnionych przez oskarżonego czynów i stopnia zawinienia. Analizując właściwości i warunki osobiste oskarżonego, a w szczególności jego dotychczasową niekaralność, Sąd zastosował wobec niego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata.

W ocenie Sądu wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwalająca przypuszczać, że w przyszłości nie wejdzie on ponownie w konflikt z prawem. Sąd uznał, że efekt resocjalizacyjny wobec P. K., który nie

wykazuje cech głębokiej demoralizacji osiągnąć można w warunkach wolności kontrolowanej. Oskarżony do tej pory funkcjonował bezkonfliktowo w społeczeństwie.

Zdaniem Sądu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia, właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz zaistniałej szkody. Spełni swe cele w zakresie prewencji ogólnej poprzez utrwalenie w społeczeństwie świadomości, że popełnianie przestępstw zawsze jest ukarane, a także indywidualnej, stanowiąc dla sprawcy ostrzeżenie przed popełnianiem kolejnych czynów przestępnych. Sąd uznał również, że kara ta jest wystarczająca do osiągnięcia wobec oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W oparciu o dyspozycję art. 46 § 1 kk Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. T. kwotę 3000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienie psychiczne (ujemne uczucie przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała np. wyłączenie na pewien czas z normalnego życia). Poszkodowana w wyniku wypadku doznała obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego złamania trzonu obojczyka lewego z przemieszczeniem odłamów, które naruszyły prawidłowe funkcjonowanie organów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni. Przyznane zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, w niniejszej sprawie, bez wątpienia istnieją podstawy do przyznania pokrzywdzonej zadośćuczynienia pieniężnego.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej M. T. kwotę 1650 zł tytułem zwrotu poniesionych przez nią wydatków w związku z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika i obciążył zwrotem kosztów sądowych, w tym opłatą w kwocie 300 zł (art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – tekst jedn. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 ze zm.)

W ocenie Sądu mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości cele postępowania zostaną osiągnięte.